

Als je vanuit de stad de rivier volgt,
kom je vanzelf bij het huis van Vasha.
Met haar moestuin,
de perenboom
en de kippen.

Op een dag hoort Vasha
rollende donder in de verte.

BOMM BOMM BOMM

Is dat wel onweer?

Uit de bergen komt een groep stedelingen
met koffers en tassen.

‘Vasha! Het leger komt eraan,
we moeten vluchten! Ga met ons mee!’

‘Straks wordt het kouder,’ antwoordt Vasha.

‘Wie zorgt er dan voor de vogels
en de andere dieren? Nee, ik blijf hier.’

A painting of a night scene. A large, bright yellow moon hangs in a dark blue sky. Below the moon, the words "BOMM BOMM BOMM" are written in a stylized, hand-drawn font. In the foreground, a row of dark, bare trees stands against a dark green background. In the lower right corner, a small village is visible, consisting of a white house with a red roof, a smaller white house, and a small structure on stilts. A dark, gnarled tree stands to the left of the houses. The overall mood is somber and mysterious.

BOMM BOMM BOMM

Vasha kan niet slapen.
Ze hoort het gedonder achter de bergen.

Zachtjes zingt ze een lied:

*oh bouw toch een muur
om mijn huisje heen
van hout, van klei, van zand of steen
desnoods een wal van riet misschien
zodat de soldaten
zodat de soldaten
zodat de soldaten ons niet zien*

De volgende dag is er geen muur.
Wel staat er een herder.
En een geit.

‘Ik ben Boris,’ zegt de herder.
‘Al mijn andere geiten zijn gestolen.
We kunnen nergens heen.
Mogen mijn geit en ik vannacht bij jou slapen?’

‘Je geit wel,’ zegt Vasha. ‘Alleen jij moet maar even
met een matrasje op de grond.’

's Avonds luisteren Vasha, Boris en de geit
naar het gedreun in de bergen.
Het komt al dichterbij.
Boris pakt zijn viool en Vasha begint te zingen:

*oh bouw toch een muur
om ons huisje heen
van hout, van klei, van zand of steen
desnoods een wal van riet misschien
zodat de soldaten
zodat de soldaten
zodat de soldaten ons niet zien*

De volgende dag is er nog geen muur.

Vasha gaat hout sprokkelen in het bos.
Opeens hoort ze luid gesnurk uit een boom komen.
Het is Stef de kunstenaar.
Hij snurkt zichzelf wakker en stamelt:
‘Mijn ... mijn huis is in brand gestoken.
Samen met al mijn schilderijen.’
‘Je zal wel honger hebben,’ zegt Vasha.
‘Kom maar mee.’

BOMM BOMM BOMM

Vasha, Boris, de geit en Stef zitten bij de kachel.

De donderslagen klinken nu heel dichtbij.

Vasha staart in het vuur.

Ze begint te zingen en Boris, de geit en Stef zingen mee:

oh bouw toch een muur

om ons huisje heen

van hout, van klei, van zand of steen

desnoods een wal van riet misschien

zodat de soldaten

zodat de soldaten

zodat de soldaten ons niet zien

De volgende dag staat er nog steeds geen muur
om het huisje.

Vasha bakt brood, als ze ineens een meisje voor
het raam ziet staan, met een vogel.
Het meisje slikt. 'We kunnen mijn ouders niet vinden.
Ik weet niet waar we heen moeten. Het is zo koud.'

'Kom maar snel binnen,' zegt Vasha.
'De kachel is aan en er is versgebakken brood.'

BOMM BOMM BOMM

Vasha, Boris, de geit, Stef, het meisje en de vogel
zitten 's avonds dicht bij elkaar.
Het gebulder buiten doet het huisje beven.
Morgen zal het leger hier zijn, denkt Vasha.
Samen zingen ze nog een keer het lied:

*oh bouw toch een muur
om ons huisje heen
van hout, van klei, van zand of steen
desnoods een wal van riet misschien
zodat de soldaten
zodat de soldaten
zodat de soldaten ons niet zien*

Vasha dooft het vuur.
De rook uit de schoorsteen mag hen niet verraden.

